

Ὁ Φιλήμων φλυαρὸν
κι' οἷοι: παραληρθῶν.

Ὅποτον κλέος ἀληθὲς μεγάλον σὲ προσμένει!...
ἀνοίγονται τὰ ἱερὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐπιμένη,
παντοῦ ζωὴ καὶ κίνησις, παντοῦ δραστηριότης,
ἀπὸ τῶν λήθαργον ἔτυπα ὁ κάθε πατριώτης,
καὶ ἡ Ἐργάνη Ἀθηνᾶ τὴν δικαίαν βασίτῃ
καὶ τῶν προγόνων ἀρχισαν νὰ ἔρξουν τὰ ὀστά.

Ἔδω κι' ἐκεὶ ἐργάζονται μὲ πόδας καὶ μὲ χεῖρας,
τὰ σκόρα εἰς στράνονται μὲ τοὺς ὀδοστρωτήρας,
εἰς πηγαίνουν μὲ χαρὰ, περίφημα, ὄρατα,
ὄφθονται τὰ χαμηλά καὶ ἡ Καπνικαρέα,
μὰ φαίνεται ἠγλιότερος καὶ ὁ Λυκαβητός,
καὶ στόλοι ἀνυψόνται ηλεκτρικοῦ φωτός.

Καθ' εἰς ἐξορταρὸς καὶ νόκτα καὶ ἡμέραν...
ἐν ἑκάστῃ ὁ Περικλῆς τὴν πόλιν καλλιτέραν,
καὶ ἐν τὴν ἐκαλλῶπις μὲ κόσμος λαμπροτάτους,
ἀλλ' οὐτε ἀνιερθεῖν κἄν τοῦ Χόρν τοὺς ἀποπάτους.
Ἐμπρός, ἔμπρός, ἐργάσαθε... κανεὶς καιρὸν μὴ χάνη...
ὁ Ἀυτοκράτωρ ἔρχεται, ὁ Ἀυτοκράτωρ φθάνει.

Εἶναι καιρὸς ν' ἀναδειχθῇ κι' ἡ φίλη μας πατρὶς...
σημαίας πασαγγελλεῖται ὡς χυλιδάς τρεῖς,
ἀφίς μεγάλη ἄς στηθῇ κι' ἐκεὶ ἐν τῷ Σταδίῳ,
καὶ ἐν δὲν φθάνη μοναχῇ, ἄς γίνουσι ἄλλαι δύο,
καὶ ἐν δὲν εἶναι ἀρκετά, ἄς γίνουσι πάντε κι' ἕξη,
καὶ ὁ τοῦ Δήμου πακτωλὸς χωρὶς φειδῶ ἄς τρέψῃ.

Ὅπου κοπρὸν δυσώνημος κι' ὀδηγητήριον ῥυθὸς
εὐθὺς ἄς γίνῃ εὐθαλῆς καὶ μυροβόλος κήπος,
καὶ ὅπου λίκκος ἀνοικτός καὶ χῶματος σωροὶ
λαμπρὸν ἀναβρυτήριον ἄς γίνῃ ἀθωορεῖ,
κι' εἰς τοῦτο πάλιν δεύτερον, κι' εἰς τοῦτο πάλιν τρίτον,
μὲ σταλακτίτας, μ' ἀνδρα, μ' ἀγάλματα Χαρίτων.

Ναί! ἄς φωτίσῃ καθαρός ὁ τοῦ Ἥλιου εἰσικός
κι' ἡμᾶς τοὺς κατασιχθάνοντας τοὺς Σκόθας καὶ βαρβάρους,
καὶ ὅπου ἐτοιμόρροπος καὶ ρυπαρὸς οἰκίσκος
ἄς ἴσωμεν αὐτοστιγμῇ ναοὺς καλλιμαρμάρους,
καὶ ὅπου μάνδρα δυσειδῆς καὶ βάρβορος καὶ βροθία
ἀμέσως ἄς χρωματίσῃ μὲ τὴν λαμπρὴν τὸ χροῖμα.

Ἐμπρός, ἔμπρός, ἄς ἐργασθῶν αἱ χεῖρες καθενός...
πλαταία θέλω νὰ γενῆ ὁ δρόμος ὁ στενός,
μὰ θέλω τρεῖς πλατύτεροι νὰ γίνουν κι' αἱ πλατατεῖαι
καὶ νὰ φροντῶσιν ἕξαρνα πυκναὶ δεινροφυτεῖαι,
πλατὸ νὰ γίνῃ τὸ στενὸν καὶ τὸ πλατὸ πλατύτερον,
καὶ μὴ μὰς λέγουν ἄχρουν πῶς τρώγομεν καὶ πίτερον.
Ἐμπρός, ἐξωραξάτε τὸ πᾶν μετὰ σπουδῆς...
ὦ Ἀυτοκράτωρ Γερμανέ, ἔλθε νὰ μὰς ἰδῆς.
Ἰβού!... ἀπεκαθάραμεν τοὺς πρὸ αἰώνων ρύπους
καὶ νῦν ἰδὲ τοὺς κρημαστοὺς τῆς Βαβυλώνης κήπους,
καὶ ἀηδόνων ἄκουσε τοσαύτας συναυλίας,
καὶ πέτησε εἰς γῆν χρυσήν, εἰς γῆν ἐπαγγελίας.

Τὰ πάντα τοῦ Φιλήμονος τὴν εὐκλειαν λαλοῦν
καὶ ἔπου κόπροι φαίνονται κι' αὐταὶ μοσχοβολοῦν.
Ἵστης νέας Ἰερουσαλήμ τὸ δοξασμένον χῶμα
τὸ πᾶν ἀρωματίζεται, μοσχοβολᾷ κι' ἡ βροχία,
καὶ οἱ ἀπόπαιτοι τοῦ Χάρν μὲ τὸ ἤλεκτρικὸν
ταχέως κορματῆρια θὰ γίνουν γυναικῶν.

Εἰς τὰ ταμῆν πρόσελθε καὶ σὺ τὰ ἱερὰ
νὰ ἴδῃς ἀριστουργήματα καὶ δόξα μὴά φορά.
Νὰ μεγαλεῖα γνήσια, σωστά καὶ ἀληθῆ...
ἔλθε καὶ ἴστην Ἀκρόπολιν τραπέει νὰ σοῦ στρώσω,
καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος πίστωσιν εἰς τοῦτο ἀρνηθῆ,
ἀναλαμπῶσα μόνος μου ἐγὼ νὰ τὸ πληρώσω.

Κάτος νὰ φῆς, κάτος νὰ πῆς, κάτος νὰ τραγουδήσῃς,
κάτος ἄερα καθαρὸν καὶ σὺ νὰ καθουρίσῃς.
Ἀνάγκη τὸ συμπόσιον νὰ γίνῃ ἔπως ἔπως
κι' ἂν πρέπει νὰ ξεπατωθῇ ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ τόπος,
διότι, ἂν ματαιωθῇ, ἀλλοίμονον σ' ἑμένα,
τὰ τόσα μου τραχάματα πηγαίνουν ὅτ' αἰ χαμένα.

Ἰδέτε... παρακάθημαι ὡς μέγας καὶ πολὺς
μὲ τόσους Ἀυτοκράτορας, μὲ τόσους Βασιλεῖς.
Καθὼς ὁ μέγας Περικλῆς Ὀλύμπιος θὰ γίνω...
τί τυχὴ ἀπροσδόκητος καὶ πόσαι συγκινήσεις!...
ὕπερ τοῦ Ἀυτοκράτορος τῶν Γερμανῶν προπίνω
καὶ πολυγλώσσους καὶ στρυφνὰς παρλάρω προσφωνήσεις.

Ἡ δόξα μου μεσουρανεῖ, ἀνέρχομαι εἰς οὐρανόν...
ὦ Ἀυτοκράτωρ βάστα με, διότι θὰ μοῦ στρέψῃ.
Ψυχὴ μεγαλεπήβολος, μὴν πάλλῃς καὶ σικρῆς,
κρατεῖτε τὸ καρφερὸν κι' οἱ ἔσχατοι κι' οἱ πρῶτοι,
καθόσον εἶναι κίνδυνος μετὰ τὰς ἐσρατὰς
μὴν πέσω εἰς τὰ δίκτυα κι' ἐγὼ τὸ Τσιριγῶτη.

Ἰβού!... Μονάρχαι κραταῖοι τὸν ἄνθρωπον τιμοῦν
καὶ δικεφάλους ἀτούς ὅτ' ὀσθῆς μου κρημον.
Θεὸ μοι τί παράστημα!... δι' ὄνομα Κυρίου
ὁ Ἀυτοκράτωρ ἄς ἔλθῃ καὶ πρὶν τοῦ Ὀκτωβρίου,
κι' ἡ σήμερον ἡ ἀριον οἱ γάμοι ἄς γενούν,
διότι ὁ καλλωπιστὸς μου ἐστραφεῖ τὸν νοῦν.

Ἀνάγκη τὸ συμπόσιον νὰ γίνῃ ἐσπευσμένως
καὶ χιλιάδας ἑκατὸν ὁ ἄνθρωπος ἄς σκορπίσῃ,
διότι μόνον δι' αὐτοῦ θὰ δοξασθῇ τὸ γένος
κι' αὐτὸ ἴστω Ἀυτοκράτορος τὰ μάτια θὰ κτυπήσῃ.
Ἐμπρός, ἔμπρός, ἐργάσασθε... κανεῖς καιρὸν μὴ χάνῃ...
ὁ Ἀυτοκράτωρ ἔβρασε, ὁ Ἀυτοκράτωρ φθάνει.

(Ἐνθ' αὐτὰ μονολογεῖ, τὴν ράβδον ἐπιστήνω,
καὶ ὀνερεστέτα σταυροὺς ἀπ' ὄλας τὰς Δυνάμεις,
ὁ Γουλιέλμος ὡς σκιά φανεῖς ἐκεῖ πλησίον
τοῦ δίδει τὸ παράστημα τῆς Ἀνοικτῆς Παλμῆς).

Καὶ ὀλίγαι ποιμαλίας.

μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Γιῶτα Ζερβὸν Κακοῦργου, νέα μυθιστορία...
εἰς ταύτην δεφ κακοῦργων αἰμοχαρῶν σωρεῖα,
ποῦ ὁ καθένος τρέμει κι' ἰλιγγᾷ καὶ πάλλει...
ἴστην Κέρκυρα ἐβγάηκε τόπος τοῦ Νι Πετοῦλη.

Τοῦ πρώτου Πρακτορείου ὀλίγας καταχρήσεις,
ποῦ καὶ καιρὸ ἰβρόνι μὲ ὀλιανὸς αἰσίου,
τὰς ἀναρὸ ἀμέω; χωρὶς παρατηρήσεις...
συρδαίνου τὰ τοιαῦτα καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.

Τὸ μέγα τοῦ πολλοῦ Ἐγκυκλοπαιδικόν,
μὲ ἄλλους λόγους ἴησι τὸ νῦν Λεζικόν,
καὶ ἄλλα πάλιν τὸυχὴ ἐξέδωσαν ἐσχάτως,
καὶ γίνεται μεγάλη ἐξέδωσις ὅτ' ὀ κράτος.

Ἄλλὰ καὶ τοῦ Καμπόρουλου τῆς νέας ἱστορίας,
ποῦ ἐποχὰς τῶν Ἀθηῶν ἐξιστορεῖ μυρία,
νεώτερα φυλλάδια ἐβγήκαν κατ' αὐτάς,
καὶ οὐκ ὀλίγους ἀποκτὰ κι' αὐτὴ συνδρομητὰς.

Τοῦ Κόκκου τὰ Ποιήματα πρὸς πέντε φράγκα μόνον
μετὰ πολλῆς κομψότητος καὶ γλαφυρῶν εἰκόνων,
πρωτεύοντα εἰς καλλονὴν καὶ εἰς φιλοκαλίαν
κι' ἐστ' ὅτε εἰς ἀρμονίαν καὶ μέτρον ποιμαλίων.
Τοῦ Κόκκου τὰ Ποιήματα... ζῶη, χαρὰ καὶ γέλως,
καὶ ἀλά οὐνα, ντούς, τρέ, προτοῦ νὰ πάρουν τέλος.

Ἄ Ῥωμῆος γνωστὸν ὄς κάνω — πὸς ὅτ' ὀσπῆτι μου ἀνέβῃ
ἴστην Νάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορθεῖ,
μὲ ξενοδοχεῖον Ξόδη — δεῖ ὅτ' ὀ λάδι τρεῖς ὀτ' ἔξοδι.

μὲ Χρμεῖον, μὲ μὴά μάνδρα, — μὲ μὲγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴά χῆρα δίχως ἄνδρα. — πούταν ἄλλοτε μομψῆ.